

กรรมของสัตว์

นับวันที่บุญพาฯ ค่อย ๆ เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ นั้น มันก็ค่อย ๆ เรียนรู้มากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วย แต่อย่างที่บอกนั่นแหละว่ามันเรียนรู้จากคน ปฏิสัมพันธ์ที่มันมีกับคนจึงไม่ได้เป็นไปในลักษณะของสัตว์เลี้ยงที่จงรักภักดีต่อเจ้านาย แต่มันทำตัวประหนึ่งลูกคนเล็กของครอบครัว

หลังจากที่บุญพาฯ ทำให้ทุกคนในบ้านรักมันมากแล้ว มันก็ย้ายห้องนอนจากห้องผู้เขียนไปนอนห้องลูกสาวของผู้เขียนแทน มันไม่ได้ไปเองแต่ลูกสาวผู้เขียนเป็นคนเอามันไป

ทุก ๆ คืนลูกสาวจะเข้ามาดูทีวีที่ห้องของผู้เขียน พอประมาณสามทุ่มกว่า ๆ เขาก็จะแยกไปนอน ปกติเธอจะไม่ปิดประตูไม้ ปิดเพียงประตูมุ้งลวดซึ่งบุญพาฯ เปิดปิดเองได้ และด้วยความเป็นแมวโดยกำเนิด บุญพาฯ จะมีนิสัยอยากรู้อยากเห็นเที่ยวสำรวจไปทั่วบ้าน ในขณะที่คนยังไม่นอน มันจะเที่ยวเข้าห้องโน้นออกห้องนี้ ชุกชนไปเรื่อย มีเพียงห้องนอนใหญ่อีกสองห้องที่เป็นของคุณแม่สามีและน้องสามีที่มันจะได้มีโอกาสเข้าไปสำรวจได้ก็เฉพาะวันเสาร์หรืออาทิตย์ที่ผู้เขียนเปิดอกทำความสะอาด

“ไปบุญพาฯ นอนกัน” ลูกสาวผู้เขียนจะชวนบุญพาฯอย่างนี้ทุกวันพร้อมกับอัมบุญพาฯ เข้าห้องไป บุญพาฯ จะปล่อยให้พี่สาวนอนกอดจนหลับแล้วมันก็จะค่อย ๆ ลุกออกมาจากห้องมาเล่นต่อจนตึกจึงจะกลับเข้าห้องนอนที่เดิม ยกเว้นวันที่มันถูกจับอาบน้ำเท่านั้นที่มันจะนอนหลับไปพร้อม ๆ กับพี่สาวจนเข้า

บุญพาฯ ปฏิบัติอย่างนี้ทุกคืนจนกระทั่งวันหนึ่งลูกสาวของผู้เขียนปรารภขึ้นว่า

“แม่ขา หนูชักไม่แน่ใจแล้วว่าหนูเอาบุญพาฯนอนหรือมันเอาหนูนอนกันแน่”

ผู้เขียนได้แต่หัวเราะ พลันนึกไปถึงวันหนึ่งที่ผู้เขียนบังเอิญเดินเข้าไปดูลูกสาวในห้องนอน เธอนอนหลับโดยมีบุญพาฯ นอนอยู่ในอ้อมกอด บุญพาฯ ยังไม่หลับ มันปล่อยให้พี่สาวกอดในขณะที่มันยังนอนลืมตาอยู่ สายตาที่กวาดไปตาม

ใบหน้าของลูกสาวผู้เขียนนั้นมันสื่อถึงความรู้สึกผูกพันที่มีต่อกัน เหมือนคนกับคน เหมือนผู้ใหญ่ที่กำลังมองลูกหลานที่กำลังนอนหลับ มันไม่เหมือนสายตาของสัตว์ที่มองดูคน ภาพนั้นยังคงติดตาผู้เขียนมาจนทุกวันนี้ มันทำให้นึกไปถึงความเชื่อทางพุทธศาสนาเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด

“ หรือบุญพาจะเป็นใครสักคนที่เคยทำเวรทำกรรมผูกพันร่วมกันมากับครอบครัวเราจริง ๆ ” ผู้เขียนอดคิดไม่ได้ ใครสักคนที่ชอบทานปลาสด หมูหยอง หมูแผ่น ขนมปังทาตัดบด และยาคุลด์

ครั้งแรกที่บุญพาได้ลิ้มชิมรสปลาสดนั้น บุญพาเป็นลูกแมวตัวเล็ก นิดเดียว เราแม่ลูกไปกรุงเทพฯ มา แล้วก็เลยซื้ออาหารมาจากอ.ต.ก.เพื่อกักตุนไว้ เพราะถึงแม้ว่าศรีราชาจะมีอาหารทะเลสด ๆ อุดมสมบูรณ์ แต่ก็ยังมีหลายอย่างที่ไม่มีเหมือนกรุงเทพฯ วันนั้นลูกสาวอยากทานปลาสดตัวโต ๆ เราก็ตอบว่าไม่มี ปลาสดตัวโต ๆ ที่อ.ต.ก.นั้น สำหรับมนุษย์เงินเดือนอย่างเราก็ซื้อได้เท่านั้นแหละ เพราะตัวหนึ่งราคาปาเข้าไปตั้งหกสิบบาท

เย็นวันนั้น ลูกสาวก็เอาปลามาอุ่นในเตาอบ บุญพาเล่นอยู่ใต้ถุนบ้าน ได้กลิ่นปลาหอมฟุ้ง ริ่งเปิดประตูเข้ามา ปากคอส่งเสียงร้อง “ แนะ แนะ แนะ แนะ ” เราแม่ลูกมองตากัน ปลายังร้อนอยู่แต่ลูกสาวผู้เขียนก็ค่อย ๆ แกะแล้วเป่าป้อนให้บุญพา บุญพา ลูกแมวอ้วน ๆ ซึ่งมีอาหารกินอุดมสมบูรณ์ แต่ตะกรมตะกรามกินปลาสดหมดทั้งตัวราวกับตายอดตายอยากมาจากไหน

อีกครั้งหนึ่งที่บุญพา ชอบกินอะไรแปลก ๆ ที่แมวไม่ควรจะกิน คือลูกสาวซื้อยาคุลด์มาทาน บุญพาปีนขึ้นไปบนตัวเธอยืนหน้ายื่นตาเหมือนอยากกินด้วย ลูกสาวมองหน้าผู้เขียนบอกว่า “ ถ้ามันกินยาคุลด์ละก็ แพรจะกราบ ” ว่าแล้วก็เทยาคุลด์ลงบนโต๊ะ บุญพา ก็ก้มลงเลียอย่างเอร็ดอร่อยจนเกลี้ยง

อย่างไรก็ตาม ณ ปัจจุบันนี้ บุญพา เลิกทานปลาสดและยาคุลด์แล้ว ยังคงเหลือแต่หมูแผ่นและหมูหยองที่ยังคงเป็นของโปรดปรานมาก อาหารหลักของบุญพา คือ ปลาทุบึงแกะเอาแต่เนื้อ ไม่เอาหัวและก้าง และไม่ทานคลุกกับข้าว ส่วนของว่าง ที่ต้องใส่ขามไว้ให้ทุกวันตั้งแต่เช้าคือหมูหยองวันละครึ่งขาม อาหารที่โปรดเหมือนกันแต่ต้องทานในโอกาสอันควรเพราะแม่และพี่ไม่มีเวลาและทำทิ้งไว้ไม่ได้ คือ ลูกชิ้นเนื้อรวบและดับไ้ก้ปิ้งหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ พอดีคำของแม่

บุญพาฯ ทำอะไรหลาย ๆ อย่างที่เราคิดไม่ถึง อย่างเช่น การพยายาม
เอาผ้าเช็ดตัวไปซ่อน เป็นต้น

เนื่องจากผู้เขียนและลูกสาวต่างก็เป็นมนุษย์เงินเดือน ต้องออกจากบ้าน
ไปทำงานแต่เช้าทุกวัน กลับถึงบ้านก็หอบเอางานกลับมาด้วย ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะ
ผู้เขียนเป็นครูสอนภาษาไทยคนเดียวในโรงเรียน สอนตั้งแต่ ป. ๑ ยัน ม. ๖ แล้วไ้การ
สอนภาษานี้จะสอนให้มันเสร็จไปวัน ๆ ไม่ได้ เด็กต้องฝึกทำแบบฝึกหัดมาก ๆ จะ
ได้อ่านออกเขียนได้ กว่าจะตรวจงานเด็ก เตรียมการสอนเสร็จ ก็ปาเข้าไปห้าทุ่มทุก
วัน งานบ้านจึงต้องยกไปทำวันเสาร์ เริ่มจากตื่นเช้าก็จะขนตะกร้าผ้าไปกองไว้หน้า
เครื่องซักผ้า แยกผ้าขาวผ้าสี เสื้อ กระโปรง กางเกง ระวังผ้าอยู่ในเครื่อง
ผู้เขียนก็จะเปิดห้องทุกห้อง เช็ดฝุ่นทำความสะอาด กวาดถู ซึ่งบุญพาฯ จะชอบมาก
ที่จะได้วิ่งเล่นศึก ศึก อยู่กับกองผ้า หรือวิ่งเข้าห้องโน้นห้องนี้ซึ่งเป็นห้องต้องห้าม
เพราะทุกวันจะถูกใส่กุญแจไว้ มุดเข้าไ้ตู้ ปีนขึ้นดูตามหรือชั้นต่าง ๆ

“ เอ๊ะ แพร ทำไมผ้าเช็ดตัวบุญพามาอยู่ตรงนี้ ”

ผู้เขียนทักขึ้นเมื่อเห็นผ้าที่ไข้เช็ดตัวบุญพาฯ เวลาขึ้นบ้านทุกวันมากอง
อยู่หน้าห้องนอน ทั้ง ๆ ที่ปกติมันเคยตากอยู่ในห้องน้ำ

“ หนูไม่รู้ หนูไม่ได้ยุ่งกับผ้าอะไรเลย ”

“ ไม่ยุ่งแล้วมันจะเดินมาเองได้ยังไงตั้งไกล ” ผู้เขียนทำเสียงเขียวใส

“ หนูไม่รู้จริง ๆ ค่ะแม่ ” ลูกสาวยืนยัน พร้อมกับหยิบเอาผ้าผืนนั้นไปใส่
ถังแช่น้ำไว้ที่หน้าห้องน้ำ

ผู้เขียนเองก็หันไปทำอะไรต่อมิอะไรต่อ และแล้ว...

“ เอ๊ะ แพร ผ้าบุญพามาอยู่ตรงนี้อีกแล้ว ” ผู้เขียนทักขึ้นด้วยความ
ประหลาดใจเมื่อเห็นผ้าเช็ดตัวบุญพาฯ ที่เปียกน้ำชุ่มมากองอยู่ใกล้โต๊ะทานอาหาร

“ หนูไม่ได้ยุ่งเลยนะคะ แม่ก็เห็น ”

“ อย่างบอกนะว่าบุญพามันเป็นคนเอามา ” ผู้เขียนหยิบผ้าไปโยนลงไว้ใน
ถังน้ำอีกครั้ง ก่อนที่จะซักผ้าถูพื้นไปถูห้องต่าง ๆ ต่อ

อีกประมาณสิบนาทีต่อมา ลูกสาวรีบมากระซิบกระซาบพร้อมกับดึงมือผู้เขียนไปหน้าห้องน้ำ

“ แม่ไปดูให้เห็นกับตาว่าใครทำ ”

ภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือ บุญพาศกำลังปีนเกาะถังน้ำที่แช่ผ้าเช็ดตัวของมันด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างหนึ่งกำลังรวกเอาผ้าชิ้นมาจากถังน้ำอย่างเอาเป็นเอาตาย

“ บุญพาศ ทำอะไรนะ ” ลูกสาวผู้เขียนแกล้งส่งเสียงทัก ทำเอาบุญพาศกระโดดโหยงมุดเข้าไปซ่อนนั่งอยู่ในกองผ้า

“ นึกว่าหนีพ้นเธอ ” ว่าแล้วบุญพาศก็ถูกคว่ำขึ้นมาฟัดอย่างมันเขี้ยว

“ ในหัวเล็ก ๆ นี้คิดอะไรอยู่ นึกหรือว่าเอาผ้าไปซ่อนแล้วคนเขาจะหาผ้ามาใหม่ไม่ได้ ฮี ”

หลังจากบุญพาศถูกฟัดอยู่ชั่วครู่มันก็ถูกโยนไปไว้บนเตียง

“ ไปนอนไป ยุงนี่ ”

บุญพาศ มองดูลูกสาวผู้เขียนอยู่ชั่วครู่ และเมื่อแน่ใจว่าไม่โดนทำโทษ มันก็วิ่งลงจากเตียงหาอะไรเล่นต่อไป

และแล้วก็ถึงวันที่บุญพาศ เป็นสาว มีแมวตัวผู้มาป้วนเปี้ยนอยู่ที่บ้านสองตัว เรา “ คน ” ที่บุญพาศพลัดหลงมาอยู่ด้วย “ คน ” ที่บุญพาศไว้เนื้อเชื่อใจว่ารักมันนักหนา ก็เห็นพ้องต้องกันว่าจะต้องเอาบุญพาศไปทำหมันโดยที่บุญพาศไม่มีส่วนได้ตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตของตัวเองเลย

นี่แหละที่เรียกว่า “ คน ” ผู้มักจะทำอะไร ๆ โดยใช้เหตุผลของตัวเอง เป็นเครื่องตัดสินใจสิ่งที่ทำนั้นถูกต้องสมควรแล้ว แต่ถูกต้องสมควรสำหรับใคร?

วันที่เอาบุญพาศไปทำหมันนั้น ตอนเช้า ผู้เขียนไม่ได้ให้น้ำและอาหาร บุญพาศเหมือนเช่นทุกวัน ความจริงเราเก็บขามน้ำของบุญพาศ ตั้งแต่ตอนสองยามแล้ว เพราะหมอให้งดน้ำและอาหาร บุญพาศ คงจะหิวมานัวเนียพัพพันอยู่ใกล้ ๆ ครั้นเห็นคนไม่มีที่ท่าว่าจะหาอะไรให้มันกินแน่ มันก็ไปนอนเจียบ ๆ อยู่บนผ้าห่ม มันคงสงสัยอยู่ว่า ทำไมวันนี้แม่ทำอะไรแปลก ๆ ไม่เหมือนกับทุกๆ วัน แล้วมันก็ถูกพาไป

ร้านหมอ มันตัวสั้นด้วยความกลัว มีทั้งคนแปลกหน้า มีทั้งกลิ่นแปลก ๆ แล้วมันก็ ถูกทิ้งไว้ลำพังกับความน่ากลัวนั้น

เรากลับไปรับมันตอนเย็น หมอเอามันใส่ไว้ในกระเป๋าที่เราหิ้วมันไป มี ผ้าอ้อมปูรองไว้ที่พื้นกระเป๋านั้น ส่วนลำตัวของมันก็ถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผลรอบตัว มันยังไม่ฟื้นจากยาสลบ

“ อย่าให้แผลสกปรกนะครับ แล้วอีกสองอาทิตย์พามาตัดไหม ”

ดังนั้น สองอาทิตย์นั้น บุญพาก็ถูกเลี้ยงอยู่แต่บนบ้าน เวลาแม่และ พี่ไปทำงานบุญพาก็จะถูกขังอยู่บนบ้าน ไม่ได้ปล่อยให้ลงมาวิ่งเล่นข้างล่างเหมือน อย่างเคย

ผู้เขียนยังจำได้ถึงเวลาที่บุญพาฯ ฟื้นจากยาสลบ มันคงจะเจ็บแผลมาก และมันก็อาเจียนเพราะฤทธิ์ยา แต่มันไม่ยอมเข้าใกล้ผู้เขียนและลูกเลย ทั้ง ๆ ที่ทุก ครั้งที่มันเจ็บมันจะต้องวิ่งมาหา แม่แต่แค่มันถูกมัดแดงกัตจุมก มันยังวิ่งมาหาและทำ เสียงอืดอืด พยายามเอามือเขี่ยจุมกของตัวเองให้ช่วย แต่ครั้งนี้ ทั้ง ๆ ที่มันคง เจ็บมากเพราะแผลผ่าตัด มันกลับพยายามกระเสือกกระสนหนี สายตาที่มันมองมานั้น มีแต่แววสงสัย ดัดพ้อ ทำไมคนที่มันไว้วางใจที่สุดจึงทำร้ายมันได้ขนาดนี้

ผู้เขียนนึกไปถึงหนังเรื่องหนึ่งนานมาแล้ว เป็นเรื่องมนุษย์วานรเป็น ผู้ปกครอง ส่วนมนุษย์กลับเป็นสัตว์เลี้ยง ในเรื่องนั้นมนุษย์วานรก็จับคนไปทำหมัน เพื่อควบคุมจำนวนคนเหมือนกับที่เราทำหมันสัตว์เลี้ยงนั้นแหละ แต่เวลาดูอะไรที่คน ถูกกระทำแล้วเราจะรู้สึกบิบบิ้นจิตใจมาก แต่ในชีวิตจริง ๆ เราทำอะไรกับสัตว์อื่น สารพัดโดยไม่ได้นึกเลยว่า สัตว์ก็มีหัวใจ มีความคิดความรู้สึก เพียงแต่มันไม่อาจ สื่อออกมาเป็นภาษาคนเท่านั้น

ไม่รู้ว่บุญพาก็จะรู้สึกบิบบิ้นเพียงใดที่มันถูกจับไปทำหมันในครั้งนี้

แต่ที่แน่ ๆ คือ ผู้เขียนรู้สึกผิดมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

